

THE LUTHERAN UNIVERSITY HERALD.

No. 6.

Sept. 1, 1891.

A pedagogical literary and social Monthly.

50 Cents pr. annum.

Vol. I.

Howledes kan Børn og Ungdom opdrages til Deltagelse i Gudstjenesten?

Den lutheriske Gudstjeneste har det Fortrin fremfor nogen anden Gudstjeneste, at den skal virke paa alle Sjælens og Forstandens Kræfter. Forstand, Vilje og Følelse skal der faa sin Pleie. Prædikenen er Kernen i Gudstjenesten. Om den slutter sig alt andet: Bønner, Sangen og Sakramenterne. Ogsaa Ceremonierne peger paa et eller andet i den rette og sydlige Prædiken. Men denne er igjen bygget paa Dagens Tekst. Alt leder tilsidst henimod Gud, som aabenbarer sig i Ordet. Der kræves store Ting baade hos Prest og Menighed, for at vor Gudstjeneste kan ske Hyldest. Det er sandt. Men naar da Kravet er saa stort, bør ogsaa Bestræbelserne svare dertil. Vi hører ikke sjelden, at Folk synes vor Gudstjeneste er saa tør og stiv, der er ikke Aand og Simpeltid nok. Kan godt være, at denne Klage ikke er uden Grund; men oft: ligger Feilen hos Klageren selv. Han kan være besjælet af en falsk Mandelighed og have en forvendt Smag. I den egte lutheriske Gudstjeneste vil man finde en gylden Middevei. Der er Samklang og Enhed. Det ganske Vegeme skal ske Hyldest. Den dannede og mindre dannede kan med mere eller mindre Udbytte deltage i den til Sjælens Frelse og Opdragelse i sand Gudsfrugt og alsidigt kristeligt Liv. Det gjælder at begribe ogsaa den herlige og sydlige Form, hvorunder Gudsdyrkelsen sker; thi der er virkelig en dyb Sammenhæng mellem Form og Indhold. Dette vil vi overlade til andre, bedre Indviede at paavise. Denne Gang var det Meningen at give nogle Vink til Forældre og Opdragere, saa de kan bringe de unyndige til Deltagelse i vor Gudstjeneste.

Der er dette Meningen, om Børn under 12 Aar har synderlig Nytte af at være med i Kirke. Jesus var der først som 12 Aars gammelt Barn, den Tid, som svarer til Konfirmationsalderen hos os. Men nu ved vi, at Jøderne havde en Synagoge i hver By, hvor Folket kom hver Søndag for at høre Guds Ord læst og udlagt, og der var Jesus uden Tvil allerede som meget ung. Synagogens Gudstjeneste laa vissejelig langt over vore Søndagskoler. Men ligesaa lidt som et Barn har stor Nytte af at gaa paa Skole uden Forberedelse hjemme, ligesaa lidt har det videre Udbytte af at gaa i

Kirke uden at være undervist om, hvad der gaar for sig, og hvorfor det egentlig skal gaa der. Barnet maa opføres og opdrages for Gudstjenesten. Dette sker allerede ved, at Barnet læser sine Bønner og vænnes til at følge med i Husandagten. Ved denne bør man i en Familie med Børn ikke bare læse Betragtninger udaf Opbyggelsesbøger, men altid læse et lidet Stykke af Evangelierne og de historiske Bøger. Vi har ikke saa Børnepostiller; men vi trænger mere til et godt Udvalg af Bibelhistorien. Husfaderen kunde meget godt benytte Bogts lille Bibelhistorie og Evangelierne i vore Tekstrækker. Man kan ogsaa tage et Bud med Luthers Forklaring eller andre Dele af Kathetismen og dertil læse eller synge et Salmevers eller to. Saaledes føres de smaa lidt efter lidt ind i de Sandheder, hvor Guds Aand lever og virker. Efter Andagten vil en ensfoldig Samtale over det læste mellem de Boksne i Familien bidrage saare meget til Forstaaelse og Tilseguelse hos Børn, som har vanskeligt for at fatte et sammenhængende Stykke, selv om det er Luthers Forklaring. Børn lærer mere af en Samtale end af et oplæst Stykke. Vi finder ogsaa, at Jesus tog sine Discipler i Enrum og talede nærmere med dem om, hvad han lærte offentlig for Folket. Bismanden Sokrates lærte jo bare gennem Samtaler, skjønt hans Disciple stod paa et høit Trin af Udvilling og Modenhed. Og tænker vi os tilbage til vor egen Barndom, vil vi erindre, hvor ivrig vi fulgte de Boksnes Samtaler, og hvor dette fæstede sig saaledes i vor Husfommelse, at vi mindes det endnu. Den kristelige Opdrager bør merke sig dette og vide, at kristelige Samtaler over bibelske Emner i Børns Nærvarelse er den bedste Skole for disse. Man bør ogsaa lede Børnenes Opmerksomhed hen paa hvert Ord, som det læses, spørge om Betydningen og forklare, hvad der trænger til Forklaring for Barnet. Her i Landet kan ofte Ordets Oversættelse til Engelsk være den bedste Udlæggelse.

Naar da Børn har været i Kirken, kan man spørge dem om, hvad de saa og hørte. Mange Boksne taler nok om Dit og Dat fra Gudstjenesten, om denne eller hin Person, om hvorledes Presten og Klokkeren og Medhjælperen bar sig ad; men Gudstjenesten og dens Indhold gaar man taust forbi. Enhver ved, at dette er urigtig, for ikke at sige Synd. Hvorfor ikke heller tale om Evangeliet, Prædikenen, Salmerne og deres Indhold. I Norge talte man med en vis Beundring om de „gode Hoveder“, som kunde huske Prædikenen og gjen-

tage den efter Hjemkomsten. Men Hovedpunkterne i en almindelig Prædiken burde dog de Fleste kunne huske, eller hvorledes kan man have Betsignelse af det, som er glemt? Man taler med en vis Ret om at „skvætte Land paa Gaasen“. Ja, men Presten prædiker saa daarlig! Vel, noget godt er der dog i enhver striftsmæssig Prædiken, som leder Tilhørernes Tanker hen paa Tektens, Guds Ords levende Indhold. I de norske Skoleinstruxer stod der bl. a., at Læreren hver Vordag skulde gjenneengaa Søndagens Epistel og Evangelium. Var dette nødvendigt i Norge, hvor man har Religionskole Aaret rundt, hvor meget mere bør da ikke Forældrene sørge for dette her i Landet med dets religionsløse Skole! Forsøm da ikke at lade eders Børn læse „for Søndagen“, før I gaar i Kirke eller Vordagen forud. Lad dem ogsaa læse Salmene for Søndagen. Baade I og eders Børn vil have stor Nytte deraf.

Under Gudstjenesten er det smukt og godt, at Børnene sidder hos sine Forældre, som da kan passe paa, at de hører efter og ikke befatter sig med andre Ting. Allerede tidlig bør de Smaa blive bekjendt med Menighedens Tjener, saa de kan hengive sig til ham, som senere skal føre dem til Sandhedens dybere Erkendelse. Kan Presten vinde Menighedens Børn, vil de ogsaa gjerne lytte til Prædikenen og efter Evne følge med Gudstjenesten.

Overhøring paa Kirkegulvet er fra Prestens Side det bedste Middel til Opdragelse baade af Gammel og Ung. Men det ser ud til, at denne ældgamle Skik skal gaa af Brug, især i Byerne. Nu er det dog saa, at Byernes Menigheder trænger mest til Belærelse og Styrkelse i Sandheden, og hvorfor da ikke holde sig til de gode gamle Stier? En kort kjernefuld Prædiken med Kathesisation efter skulde dog virke langt bedre end bare en lang Prædiken. Det er vel ogsaa Menighedens helligste Pligt at tage Vare paa den unge Slegt, som ellers gaar sin egen Vej og forlader sin egen Forsamling.

Saa tør vi vel haabe, at Presten modtager ogsaa et Raad for Anlæggelsen af sin Prædiken.

Væg den umiddelbart ind til Børnelærdommen, især Luthers Forklaring. Den bør være Udgangspunktet og Grundlaget, og vi tror ikke, at man bør flyde for høit i Parabler og Hyperbler. En Prest bør gjøre til Hovedregel først at forkynde Guds Ord purret og rent, dernæst prædike saaledes, at selv de enfoldige og mindst begavede kan fatte og følge hans Foredrag. Hans Prædiken maa da ogsaa være klar, naturlig, gennemskuelig og anskuelig. Billeder og Fortællinger og Salmevers bør findes i Prædikenen, men kun det bedste og mest træffende er godt nok. Presten bør ogsaa kjende alle Børn af Navn og Ansigt og vogte dem med sit Blik under Gudstjenesten. Han bør ogsaa benytte enhver Anledning til at rette en særskilt Bemærkning til Børn og Ungdom ligesaa vel som til Gamle og Boksne. Han er alles Sjælesørger og alles Ven. Og de Unge er ingenlunde de mindst opmærksomme Tilhørere; og deres Hjerter er som Regel mest modtagelige for Paavirkning af Guds Ord.

Kirkeangsten kan heller ikke forties; thi næst efter Bibelen er vor Salmebogat Menighedens herligste Gie. „Hvis den Helligaand synger paa Jorden, er det i den lutheriske Kirke.“ Og hele Menigheden skal virkelig deltage, baade Ung og Gammel. Men vore Melodier maa indøves og tilegnes, før

de tiltaler de Unge. Vi ser jo, hvorledes lette og smagløse Betsoner fordærver selv de Boksne. Lad os derfor hjælpe de Unge til at synge vore Salmetoner af fuldt Hjerter og med fuld Forstaaelse.

Begyndelsen maa ogsaa her gjøres i Skolen og i Hjemmet. Familien er en liden Menighed, hvor Salmeangsten bør indøves af Far og Mor, Søster og Bror. Salmodikon og Koralsbog skulde findes i hvert Hus. Prest eller Lærer kunde give de første Timer i Kunsten; siden gaar det som af sig selv. Og den unge Slegt vil efterhaanden leve sig ind i vor Kirkes Poesi og Land med dens Rigdom paa Inderlighed og Alvor.

James Rusjel Lowell,

den store Digter og Forfatter, døde Kl. 2 om Morgenen den 12te August. Ved hans bortgang har Amerika mistet en af sine største Digtere og Statsmænd. J. R. Lowell er født i Cambridge, Mass., den 22de Febr. 1819. Han var Søn af en Prest og den yngste af 5 Børn. Stor Begavelse og sunde Grundfæstninger fik han som Puggegade baade af Far og Mor; men Anlæg for Digtning og skabende Evne kom fra Moderen. Forældrene hørte til den gamle Slegt, der grundede New England. Digterens Barndomshjem „Elmwood“ var bygget i den tidlige Coloni Stil, et treetages firekantet Træhus, omgivet af prægtige Alme — og Furutræer, som hans Fader havde plantet. 16 Aar gammel gik den unge Lowell til Harvard, hvor han skrev sit første bekjendte Digt, en Satire mod Carlisle og Emerson. Han var paa en Rejserese bleven gjort bekjendt med Emerson og flere andre anseede Forfattere af hans Retning. Omgangen med disse bragte da hans Digteraand og kritiske Natur til Udbrud. Han fortsatte sine Studier ved Harvard, og 1840 fik han Bestilling som Sagsfører. Det ser dog ikke ud til, at Lowell tog Interesse i sit Sag; men allerede Aaret efter lod han udgive et Bind Digte under Titelen *A Years Life*, og siden viede han sig ganske til Litteraturen.

En fyrrig ung Dame Maria White, senere hans Hustru, gav Anledning til disse Digte. Denne Dame var en ivrig Abolitionist, og man tror, at hun gjorde meget til at vende hans Tanker hen paa den alvorlige Side af den Sag, som han har ydet saa vigtige Tjenester. Lowell og hans Hustru skrev regelmæssig for *The Liberty Bell*, og 1848 finder man hans Navn som Hjælperedaktør af *The Anti-Slavery Standard*. Fra 1843 til 1848 udkom hans fleste Digte i dette Blad. Men fra 1846 — 1848 benyttede han ogsaa *Boston Courier*, i hvis Spalter den første Række af *The Biglow Papers* saa Dagenslys. Det var en Serie Digte paa Yankee Dialect, — en Satire (bidende Spot) over Slaveri og den mexikanske Krig men i Virkeligheden hudflettendes hele Samfundet; alt og alle fik en Snert af hans kritiske Svøbe. Han deltog ivrig i hele Antislaverie Feiden, og i Januar 1855 blev James Rusjel Lowell udnævnt til Professor i nyere Sprog og de skjønne Kunster ved Harvard Universitet. Under Borgerkrigen udkom nok anden Række af *Biglow Papers*, hvori han piskede Unionens Fiender og deres Benner i England.

1877 sendte Præsident Hayes ham til Madrid som Ge-

sandt og 1880 blev han flyttet over til St. James Hof i England. Lowell blev vel ikke anmodet om at bilægge store Dviftigheder, men han optraadte med Taft og Værdighed, hvorfor han var velset ved det engelske Hof og vandt mange Venner i de engelske Kredse, han færdedes. Man vil vide, at Lowell havde Indflydelse paa Gladstones irske Poetik i de senere Aar. Men først Eftermælet giver den Ros, som store Mænd fortjener. Nu tappes England og Amerika om at drøse Vaarbar over hans Minde. —

Man frygter for, at Lowells Plads i Poetik og Digtning neppe kan fyldest, og at der vil komme en Tid, yderlig fattig paa store Digtere. Grækenland, Rom og de fleste Folk har jo blot en Guldalder i Literaturen. Hvorfor skulde Uncle Sam fordre mere end andre?

Lowell skrev en fuldendt Prosa. Hans Digte røber en kritisk Begavelse, som ingen anden amerikansk Forfatter kan opvise.

Poems, — The Vision of Sir Launfal, — The Biglow Papers, — Among my Books, — Political Essays er Fortegnelse over nogle af hans Verker. —

Lowell Birthday Book giver Prøver af hans Digte og Afhandlinger, — Pris \$1.00

Man kan trygt give sig af med Lowells Verker, da han holdt borte, hvad der fordrer og tilsmudser Læserens Smag og Aand. Hans Digtning var skøn og ren, og saa var hans Liv.

Pierce Co. Teachers Institute var samlet i anden Uge af August. Flere Foredrag blev holdt og fortjener at mærkes. Om Historien blev udtalt, at man burde anvende mere Tid paa dette Fag i Skolen end hidtil har været gjort. I Historien behandler vi Menneskene og deres Gjerninger, deraf Historiens Værd og Vigtighed. Begivenhederne gjenta-ger sig selv.

Public School burde lægge stor Vægt paa Civil Law (Samsundslære). Undervisning i Læsning blev diskutert. Man betonedede, hvor vigtig det er for Eleverne at indtage en rigtig Stilling under Læsningen. Udtalen burde ofres stor Opmærksomhed. Læseren maatte endelig indøve en korrekt Udtale af Bokalldene; dernæst forklarede Emphasis, Inflection og Stress.

Prof. Bingham holdt et meget lærerigt Foredrag over Disciplin i Skolen. „De fleste Børn,“ paastod han, foretrækker Bestemthed for Beghed, Orden for Uorden, Sandhed for Falskhed. Nærvogen Opmærksomhed fra Lærers Side vil sikre disse Dyder. Børnene maa lære Ydighed, den al-tervanskeligste Lektse at lære. Hold Eleverne i Arbejde og interesserede, det er den bedste Regel for at styre en Skole. Energi er Drivkraften i et Skoleværelse.“

Religiøs Musik.

(Efter Augustana.)

En Musikdirektør Karl Mertz har udgivet en Bog Music and Culture, i hvilken han endog indrømmer et Kapitel

om Musikken til aandelige Ord og Mændere, at denne stundom savner Værdighed, Alvor, Kraft og Høitidelighed.

Livlig, stærkt udpræget Taft, siger han, er eiendommelig for den verdslige Musik. Jo mere Takten blir Hovedsag, desto mere forsvinder selve Musikken. Takten er visseelig nødvendig til Musik; men den er dens laveste Element. Jo mindre Dannelse et Folk har, desto større Forkjærlighed for den livlige Taft eier det, fræset selve Musikken. Indianeren opregges til de allerdyrveste Volds handlinger blot ved skraldende Trommeslag.

Hindueren synger aldrig andet end ved sine Talaam og Tantaam. Singaleserne synger under Bjeldeflang og Skrammel. Perserne holder Taft til sine Sange ved at knipse med Fingrene.

Maorerne slaar sammen Kjæpper, naar de skraaler sine Sange.

Spanjolerne danser efter Tamburiner og Castanetter, Instrumenter, som aldeles ikke kan fremsføre nogen Melodi. Kegerne stamper med Fødderne og slaar Taft med hele Kroppen.

Rhythmen eller Takten slaar an paa vor sanselige Natur. Der, hvor Takten er alraadende, faar Melodien og Harmonien lide, ligesom Aanden maa vige for Sanseligheden. Takten er det væsentlige i Dansen. Dansemusikken slaar an paa Hæderne og, som man pleier sige, sætter Fødderne i Gang. Dansemusikken har simpel Melodi, ensformig Harmoni og stærkt udpreget Taft. Og er ikke just dette, hvad der udmerker Traget i vore Gospel Hymns og i vor Spændagskolemusik?

Uetjindig Ungdom kommer fra sine Fornøjelser og Dansetilstelninger og synger: Hold the Fort eller Sweet By and By. Saadan Popularitet er sandelig ikke til nogen Hæder for Melodierne. De gamle storartede Kirke melodier har aldrig nydt en saadan Popularitet, ikke heller var det at synke, at de fik den.

Sanselige Nydelser trætter snart. Aanden, Sandheden forbliver. Det er Aarsagen, hvorfor Spændagskolemusikken saa fort forældes. Børnene behøver intet Musik, de har nydt ud den gamle. For at vedligeholde Interessen i Spændagskolen tvinges Kirken til at anskaffe nyere, endnu livligere Musik. Nu er Spørgsmaalet: hvor dybt kan den musikalske Smag synke? Kirken har ikke Naad til at tilfredsstille Menneskets Sandfælsighedskrav indenfor et Omraade og medarbejde den indenfor et andet. Kirken skulde benytte Musikens Kunst til at skabe og forædle eller opelske den estetiske Gyn.s Fordringer, ikke til at opilde Sandfælsigheden. Thi et er vist, der er Fare for, at den sandfælsige Musik sætter Sandfælsighedens Præg endog paa selve Religionen. Med Uro mærker man, at mange anse disse Melodier som noget kraftigt inden Kirken og benytter dem til at frembringe dette Bøleri og denne Nerveoprystelse som af mange ansees for Religionens inderste Væsen. Vakkelfesttider fandtes inden Kirken længe, før disse Melodier var kjendte.

Verden og Kirken er hverandre modsatte, saa bør det ogsaa være med verdslig og kirkelig Musik. Kirkemusikken skulde fremskalde et stille, grundende Sind. Den burde være fuld ud aandelig og ikke slaa an paa Menneskets Sandfælsighed. Den skulde lue Kidenstaberne, ikke opildne dem. Jo mindre udpræget Rhythme den eier, jo bedre er den.

Gud har gjeint det.
(Spørgen Moe.)

Jeg har et barn paa fire aar,
En liden paffer pige,
Med møtte sine, brune Haar —
Mær sød, end jeg kan sige.

Gum stod og saa ved Solskild
Gjennem Skindets Rude,
Mens Skinken som et Rosenblad
Vet rødme ber ber hde.

Men mer og mer tog Muen paa
Ht flamme og at glide,
Saa alle Syens Aevnme sae
Som Smid og Spunur rode.

Lans stod den lille, laus og vill,
Og fik ved mod det høie;
O Sælen Runder faldt af Gid
Gjennem Barnets Side.

Gum mæled et et Ord, men spændt
Og staaig opad stund,
Et stentrammens Pragt var endt
Og faldt skint afstund.

Da vendte blid-vedmodigt hjemt
Og om til os den lille:
„Jf, nu har Gud det hede gjeint.“
Gum sagde kjødt og stille.

O ja, mit Barn, saa vil det gaa
Og mange, mange Sange;
Mær best! Guds Særlighed du saa
For Sælens Side prange —

Saa vil den atter glide hen
Og tab's i det dunkle,
Og intet skint er mer igjen,
Dvor nys du saa den funkle.

Men tab det atterig norde gjeint,
Saa feld du nstlig sagde:
Da du har fundet hede gjeint,
Dun det til side sagde.

Som Møder glemmer Luffen din,
Som bobbeli godt det smager,
Mær hun den atter af sit Strin
Grem til din Glæde tager.

Saa stuler Sverren og sin Glans
For sine Sjæles Side.

Brev fra Pastor Muns.

Jor snarere at realisere Aftøplaget af Dr. Sællthers
Postific nbbder jeg det for en Tid tilslags for en overværent-
tig billig pris.

Stogsaæpris har været \$2.75.
Jeg vil sende det Exemplar portofrit pr. Post for
\$1.25.

Hem eller flere Exemplarer til en Aærsfe vil jeg sende
pr. Express for en Dollar Skuffet.

Deite Tilbud vil staa aabent til 1ste Januar 1892.
Mæstheres Hte Aftøplaget inden den Tid, naar Mæsten vel foamne
i Boghandelen igjen og Prisen da forhøies.

Om denne i mange Aensender staa lærerige og fortrin-
lige Bog siger f. Ex. Dr. H. Bergmel, Superintendent i
Kauuburg, i sit Brev: „Domtillidige Gharakteristidder“:

„Saa bestemtorthobog Sællther og)aa et fine Aærsfæner,
saa stifter som han i dem aabendarer sig som den Samme, han er
i sine theologiske Aærtter, saa ma man dog stte tro, at hans
Aærtidder g)ore Gndtyd af at være en blot Sjendagstic af det

stfænde og stfænde Aærtidderes Aærtidder. Sællther
er en Aærtidder, hos hvem man operalt kan mætte, at han har
maattet taale meget, hvem Sælltheren staa over stt, som
lægger stt og er beredt til at lægge stt til dens Aærtidder;

i en tung Aærtidderes Kamp har han erstændt Aærtidderens
Aærtidder at være den eneste Sællther, der er til. — Dan
Aærtidder er en dyb og indertlig Aærtidder, som ganske lever i G)ude;

hans Aærtidder er h)estt ig)emmen praktist. — Dan er staa ortho-
dore som G)odan Aærtidder, men sttlig staa indertlig som en Aærtidder-
stt, staa correct i G)odmen som en indertidderes eller Aærtidder-
stt, — og dog staa popular som Aærtidder stt. — Aærtidder som den

indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den

indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den

indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den

indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den

indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den

indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den

indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den

indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den

indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den

indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den
indertidderes Aærtidder stt. — Aærtidder som den

John Martinsen	— Tacoma —	\$1.00
Knud Sanders	.....	5.00
Nils Jacobsen	.....	13.30
Brock Johnsen	15 Tusind Fod Lumber samt	1.20
Ove L. Quam	— Kent —	\$1.00
Christ Nelson	.....	2.00
E. Krook	— Buckley —	\$1.00
Andrew Opdahl	.....	1.50
Mrs. E. Ryan	— Stanwood —	\$5.00
O. T. Kleven	.....	10.00
Emil Boerresen	— La Crosse —	\$20.00
L. Knutsen	— Steilaquamish —	\$10.00
R. Knutsen	.....	5.00
S. Brækhus	.....	10.00
J. Brækhus	.....	5.00
Ivar Andersen	.....	10.00
M. O. Kultom	.....	1.00
L. O. Thorpe	— Willmar —	8.00

Byggearbejdet.

Efterat der til Byggetomten var fremført omtrent halvdandet hundrede Yards Sten samt Sand og Kalk paabegyndte Murarbejdet paa Skolebygningen i Slutningen af August Maaned. Byggefomiteen besluttede, at kun Hovedbygningen og den søndre Fløi skal bygges nu. Alligevel blir det en anselig Bygning 82 x 112 Fod med 3 Indgange.

I Basementet skal bygges Graastenmur saa høit som Grade Line, derefter bygges af Brick. Vi haaber i Høst at saa lagt omkring 600 Tusinde Bricks, som vil bringe os op omtrent to Etager: Siden saar vi opsætte med Muringen til næste Vaar. Om Gud vil, agtes Grundstenslægningsfest holdt den 19de Sondag est. Trin. den 4de Oktober i Høst. Da haaber vi, at ret mange Skandinaver her paa Vestkysten vil vise sin Interesse for denne Sag blandt andet ved i stor Masse at møde frem til den Fest. Fra 10de September til 10de Oktober skal den nye Udstillingsbygning her i Tacoma være aaben. Man saar da ogsaa Veisighed til at se Washingtons Prøduktur. Vi stoler ogsaa paa, at alle Samsfundets Prester ved Vestkysten vil deltage i denne Skoles Grundlæggelsesfest. Og vi beder om, at tillige saamange andre, som muligt, vil komme og gjøre sig vel kjendt med dette efter vort Skjøn særdeles vigtige Foretagende. Lad Skandinaverne vise, at de er Venner af sand Oplysning og ivrige for alle almennyttige Foretagender.

Besøgende.

E. O. Berg fra Whalan, Fillmore Co., Minn., har i længere Tid opholdt sig ved Kysten. Han var meget interesseret i Skolefagen og talte særdeles fordelagtigt om University Ground.

Mrs. Ryan fra Stanwood var her nys og købte en Lot. Hun vilde bygge et Hus ved Skolen, og der kunde da hendes Børn være og have Husholdning, medens de gik paa Skolen.

Methodisterne.

Hvori stiller Methodistkirken sig fra andre Samsfund?

Dette Spørgsmaal blev for ikke længe siden opfattet i de norske Methodisters eget Blad ved Kysten. Vi tror ogsaa, at enhver Methodist bør vide dette. Og vi tror endvidere, at vore lutheriske Trosbrydere vil have stor Nytte af at vide, hvori Methodisterne væsentlig skiller sig fra den lutheriske Kirke og fra den hellige Skrift, Bibelen, Guds eget usvigelige Ord. Thi det staar ikke at negte: Methodisterne lægger stor Vægt i at sille blandt det norsk-lutheriske Kirkefolk. Hvis vore lutheriske Landsmænd holdt urhyggelig fast ved Guds Ord og vor lutheriske Børnelærdom især Luthers lille Katekismus, saa kunde ikke Methodisterne gjort saa rig en Høst iblandt os, som de sørgelig nok har gjort. Methodistkirken er en Massekirke. Dens Prester bærer naturligtvis største Skylden for dens Vildfarelser, hvorfor det er vor Pligt at advare mod deres Mission blandt lutheriske Landsmænd. Men lad os først gaa tilbage i Historien for at finde denne Sektkirkes Udspring, Opkomst og Skyggesider. Vi finder da ganske let, at allerede dens Stifter udfastede den Vildfarelsens Sæd, som saa frodig har sat Frugt og forplantet sig i Tidens Yp. Man finder, at en liden Surdeig hos en Mand gjorde den ganske Deig sur.

John Wesley er denne Kirkes Stifter. Den anden Marts dette Aar feirede Methodistkirken sin Stifters 100 aarige Dødsdag. Methodisterne priste da Wesley som en Kirkes Reformator ved Siden af Luther!

Det er imidlertid saa langt fra at være Sandheden, at vi ved vort Tilbageblik vil se, at han var nær paa Vei til at blive Luthers aandelige Søn, men blev det ikke, da han ikke kunde give Slip paa den Methodismos, som senere er blevet saa haardnakket fastholdt af hans ivrigere Tilhængere.

John Wesley blev født 7de Juni 1703 i England, hvor hans Fader var Prest i Episkopalkirken. I Forældrenes Hus fik han en kristelig Opdragelse. Men i sit 11te Aar sendtes han i Skole til Yondon og kom der ind i Verdens Brimmel. „Skjønt han blev bevaret for grove Synder, syndede han dog mod sin Samvittighed.“ Alligevel haabede han at blive salig og satte sit Saligheds Haab i „at han 1. ikke var saa slet som andre Folk; 2. at han havde en særskilt Hug til Religion, og 3. at han i det Ydre opfyldte sine religiøse Pligter.“ Dette er hans egne Ord, som blot viser, at han havde religiøse Anlæg af Naturen og byggede paa Lovens Gjærninger. 1720 traadte han ind paa Christ Church College i Yondon. 5 Aar senere fik han sin første Ordination, ikke længe efter den anden og hjalp da en Tidlang sin Fader i Prestegjærningen. 1729 blev han Studenternes Tilsynsmand i Oxford. Ved Læsningen af Guds Ord om Helliggjørelsen var han før bleven dybt bevæget. „Jeg fattede straks den Beslutning,“ skrev han, „at vie mit ganske Liv, alle mine Tanker, Ord og Gjærninger til Gud, idet jeg var fuldt overbevist om, at der gaves ingen Middelvei, at jeg maatte være viet ikke blot for en Del, men ganske og aldeles enten til Gud

eller til mit eget jeg." Han var dog endda ikke omvendt, siger han senere, men mente alligevel at kunne leve hellig og vie sit ganske Liv til Gud; han vilde blive salig ved et helligt Liv.

I 3 lange Aar søgte han nu forgæves at finde Fred for sin Sjæl ved streng Selvfornægtelse, ved alle Slags fromme Øvelser, Bøn og Barmhertighedsgjerninger. Der dannedes en saakaldt Holy Club, den hellige Klub, hvis Vedelse han overtog 1729, og som bestod af hans Vægelsede. Til denne Klub hørte hans Broder Charles, og 1733 kom ogsaa Whitefield til. Medlemmerne studerede sammen, førte et strengt Liv, besøgte Syge, Sanger o. s. v. Man kaldte dem Oxford Methodisterne, da de foretog sine Arbejder og Øvelser efter visse Regler, efter et bestemt Methode, som de holdt saa strengt paa. Men Brødrene Wesley fandt dog ingen Fred for sin Sjæl; de begav sig da (1735) paa Reise til Amerika for ved selvfornægtende Mission blandt Indianerne at søge No og Hvile for sin Sjæl. Paa Skibet kom de i Berørelse med Herrnhuterne. Der opstod en skrækelig Storm, hvorunder Herrnhuterne bevarede den største No, medens Brødrene overfaldtes af stor Angst og Frygt. De erkjendte nu, at de manglede den rette Tro (sef. Rom. 5, 1). — 1738 ved sin Hjemkomst til England geraadede John Wesley i endnu større Sjælensø. „Jeg gif til Amerika," sagde han, „for at omvende Indianerne, men hvem skal omvende mig?" Han pleiede nu megen Omgang med Herrnhuterne (Brødre-menigheden) i London. Under et af deres Møder hørte han en Mand forelæse Luthers Fortale til Romerbrevet og mente da at blive omvendt til Gud, ligeledes hørte han sin Broder læse Luthers Udleggelse af Galaterbrevet; og derved kom han ud af sin fredløse Tilstand. Til uendelig stor Skade baade for dem selv og deres Millioner af Tilhængere i Eftertiden undlod de at fordybe sig i Luthers Skrifter. Tænk, om de havde hengivet sig til Luthers klare evangeliske Erkendelse!

Østledet derfor begav han sig til Herrnhuterne i Tyskland. Blandt dem fik han neppe noget rigtigere Syn for sand evangelisk Kristendom. Han vendte ogsaa snart tilbage og begyndte nu at holde Vækkelsesprædikener i Londons Kirker. Ved Aarets Ende kom ogsaa Whitefield til London fra en Prædikenreise i Amerika, og nu begyndte han og Brødrene Wesley at udfolde en overordentlig Virksomhed; ved sine Prædikener fremkaldte de stor Bevægelse, især John Wesley. Da man snart luffede Kirkerne for ham, prædikede han i det Frie, ofte 4 — 5 Gange om Dagen. Han skal have reist 5,000 Mile hvert Aar. 12te Mai 1739 byggede han det første methodistiske Kapel i Bristol; om Høsten samme Aar indviede han Old Foundry (det gamle Smelteri) i London til gudstjenestlig Brug. 1739 regnes for Methodismens Grundlæggelses Aar. — 1740 lagde Wesley Forbindelsen med Herrnhuterne og dannede The United Society. Men allerede det følgende Aar opstod der Splid mellem ham og Whitefield, da denne fastholdt Calvins Lære om det absolute Naadevalg, at Gud ogsaa skulde have bestemt en Del Menesker til Fordømmelse; Wesley var derimod Arminianer paa det Punkt; han holdt med dem, som benægter Menneftets Arveskyld og tilskriver Menneftet en fri Villen og Vilje i aandelige Ting. Begge for attsaa vild fra Sandheden, fra

Guds Ord. Denne ene Bildfarelse er nok til at stemple Methodismen. — Da Tilhængernes Tal blev stedse større, udsendte Wesley Vægprædikanter, der oftest var Mand uden al Dannelselse. De søgte alle ligesom Mesteren at virke paa Følelserne ved rystende Taler.

Wesley selv raadede over en saa vældig Stemme, at han endnu 70 Aar gl. kunde tale til en Forsamling paa 30,000 og endda tydelig høres. Wesley gif aldrig ud af den engelske Statskirke, men tog heller aldrig noget Hensyn til Kirkens Ordning. Han og hans Vægprædikanter trængte sig ind overalt, hvor de, som de sagde, søgte sig kaldet. „Hele Verden er mit Sognekald," var hans sværmeriske Valgsprog. Overalt lagdes an paa at fremkalde Vækkelse, Bevægelse og Synskraft. Rystelser af Sjæl og Legeme, Trækninger, Sut, Stønnen og Skrig lagde man stor Vægt paa som Virkninger af sine Budsprædikener. Wesley kjendte ingen Forskjel paa Lov og Evangelium, Retfærdiggjørelse og Helliggjørelse, hvorfor han heller ikke kunde bringe sine Tilhørere frem til evangelisk Anger og Troens Frimodighed i Kristi Naade. Allerede Wesley kom med den Paastand, at de Gjenfødte „ikke syntede af Svagthed, hverken i Gjerning, Ord eller Tanke." Han førte ogsaa en farlig Lære om Naademidlerne. Han gjorde Bønnen til et Naademiddel og ledede mere Tanken bort fra Ordet, Daaben og Nadveren. Endvidere prædikede han, „at den Hellig Mand virker gennem sin umiddelbare Indflydelse og ved en sterk, skjønt uforklarlig Virkning saaledes paa Sjælen, at Stormvinden og de urolige Bølger lægger sig, og en sød Stillehed indtræder." Denne Mandens umiddelbare Virkning udenfor Guds Ord er en Lære, som Methodisterne især roser sig af.

Forsvovrigt fastholdt Wesley alle den reformerte Kirkes Bildfarelser og indplantede desuden i sit Samfund et Sværmeri og en Gjerningshellighed uden Vige.

Wesley var en mageløs Vækkelsesprædikant, men ganske det modsatte af en Reformator, Kirkeforbedrer i Ordets rette og sande Betydning.

Han holdt fast ved den engelske Kirkes Præstevælde og kjendte intet til kristelig Frihed og Menighedens Selvstyre.

I 1744 holdt Brødrene Wesley og 4 andre Prædikanter en Konferens, hvor de ogsaa optog 4 Vægprædikanter. Siden holdtes aarlige Konferenser, hvor man slog fast Love og Regler baade for Præster og Menigheder, — hørte Klager og sendte ud Prædikanter.

Siden 1744 udbredte Methodismen sig ogsaa til andre Lande. Forbindelsen med den engelske Statskirke blev slappere og slappere, endelig opløstes den ganske, og Methodisterne konstituerede sig som en egen Sekt 1785. Paa dette var intet at klage, hvis den som den lutheriske havde vendt tilbage til den sunde, sande og rene apostoliske Tro og Lære. Men det skede ikke. Wesley forfattede en Trosbekjendelse, som var et Udtag af de 39 Artikler i den engelske Kirke; men hans Bekjendelse er af liden Betydning, da den ikke indeholder den særskilt methodistiske Lære og andre Giendommeligheder. Alt dette maa søges ud, plukkes ud af Wesleys Prædikener og Skrifter, som han selv bestemte til Lærebøger for sine Vægprædikanter. Desuden har Methodisterne udgivet sine Kirkeordninger og Kathekismer, hvor vi ogsaa finder deres Bildfarelser ganske tydelig udtalte.

Ogsaa til Amerika sendte Wesley sine Vægprædikanter. 1784 holdtes en Konferens i Amerika, hvor man vedtog de saakaldte „Almindelige Regler“ for Methodistkirker her til-lands. De var efter de Grundfætninger, som Wesley havde i sine Trosartikler.

Da Wesley døde 1791, tællede hans Tilhængere 71,463 i Storbritanien og 57,631 i Amerika. Han var en vældig Taler, besad overordentlige Vegen-sk:æfter og en sværmerisk Begejstring og Ild. Hans Familieliv var ikke godt. Da han vilde være paa Vandringen og ikke slaa sig til No nogen Steds, blev hans Hustru træet og gif tilslut fra ham for ikke at se ham mere. Vi finder, at Luther levede et lykkeligt Hus-liv med sin Katharina von Bora, medens Wesley i sin Kone fandt en egte Kantippe, der gjorde ham Livet surt og gav Skinsygen Rum.

Efter hans Død splittedes hans Tilhængere i mange Sekter og Partier. Det er næsten umuligt at opregne dem alle. The Methodist Episcopal Church er det første og største Methodistisamfund i Amerika. Den bliver, som Nav-net antyder, regjeret af Biskopper, og efter Wesleys Præfiss bestemmes alt paa de aarlige Konferenser. Præsterne flyttes efter 2-3 Aars Forsløb. I det allersidste har man dog til-ladt Undtagelser fra den Regel.

Bible Christians, The United Brethren in Christ og The Evangelical Association eller Albrights er ogsaa helt eller delvis Methodister. The Jumpers og The Salvation Army er udgaaet af Methodister. Man ser, hvor onde Frugter denne Sektkirke har bragt ind i Kristenheden — til Straf og til Advarsel for alle, som er opdraagne i den sunde og sande Tro.

Vi skal saa til Slutning nævne de Vildfarelser og Ud-skælfelser, som brandemerker dette Samfund i alle dets For-greninger.

1. De lærer, at Mennesket „har fjernet sig meget langt fra den oprindelige Retfærdighed.“ De tier smukt stille om Arvesynden, at den er Naturens Banart, dybe Fordarvelse og onde Tilbøielighed, ja en medfødt, aandelig Raaddenhed i Mennesket, en Gift, der har trukket sig gjen-nem det hele. Methodisterne tager det ikke dybt og alvorlig nok med Syndens Væsen. Guds Ord bruger, som vi vil se, sterke Ord, det leger og leser ikke med Synden. (Efr. 1. Mos. 8, 21; Math. 15, 19; Ps. 51, 7; Ef. 2, 1.

2. Da Methodisterne overser eller tager det let med Syndens, især Arvesyndens Væsen, er det jo selvfølgelig, at de lærer falskt om det naturlige Menneskes Vilje. De er Synergister og benægter, at Menneskets Omvendelse alene er den Helligaands Gjerning, som Guds Ord og Luthers Ka-tekisme lærer. Derom har der været kjæmpet og stridt i Kirken, først af Augustin mod Guds Ords Modstandere paa hans Tid, saa mellem Luther og hans Modstander Erasmus, hvoraf Luthers udmærkede Skrift om den b u n d n e V i l j e fremgik. Luthers Forklaring til 3die Artikel bør ikke glemmes; se el-lers Filipperbrevet 2, 13; Jerem. 31, 18; Joh. 8, 34, 32; Rom. 6, 18, 22; Ef. 2; 2 Tim. 2, 25, 26.

3. I sin Lære om Bodens eller Omvendelsen er de ogsaa „orange og flakke“. Se deres Katekismus No. 3. „I hvilket Vds har vi at betragte Bodens?“ spørges der. Svar: „Som en nødvendig Forberedelse for den evangeliske Tro.“

Dette er jo saa katholic, som det vel kan blive. Se Luk. 18, 13, 14; Mark. 1, 4; Math. 3, 8; Rom. 4, 5 og merk noie Augsburgske Konfession Art. 12, samt dens Apologi, hvoraf det fremgaar, at de katholicke forkaster den lutheriske Lære, at til Bodens hører to Stykker: et angerfuldt, knust Hjerter og Troen, som tilegner sig Syndernes Forladelse i Kristo.

4. Om de gode Gjærninger stemmer de ogsaa meget o-verens med Katholikerne. De siger, at de gode Gjærninger er ligesaa nødvendige som Troen til Opnaaelse af Salighed. (Se deres Katekismus). Hvis dette var sandt, hvorfor kom da Nøveren paa Korset ind i Paradis, eller hvorledes kunde vi haabe, at en Omvendelse paa Dødsleiet ogsaa er en sand Omvendelse? Heldigvis lærer Guds Ord anderledes end Methodisterne. (Efr. Ef. 2, 8, 9; Math. 5, 16. Væs ogsaa Augsburg. Konf. Art. 6.

5. Om Helliggjørelsen har Methodistkirken en egen Mening, som den har rost sig saa fremodig af, skjønt vi nylig erfarede, at en af dens Biskopper advarede mod denne Vild-farelse. Men vi er bange for, at det blev en Røst i Ørkenen, for denne Vildfarelse er saa dybt indgroet i dens Betsjendelse og i dens Menighedsliv, at den vanskelig kan udrensnes. Vi bør aldrig glemme, at vildfarende Lærdomme sætter sig dy-bere, end deres Ophavsmand vil og kan tænke sig. Metho-disterne roser sig nemlig af, at de kan opnaa fuldkommen u Hellighed allerede i dette Liv. Vi hører ikke sjelden, at deres Præster og ivrige Vægprædikanter erklærer, at de ei har syndet paa saa og saa mange Aar. Denne Vægn stammer, som vi saa, fra Stifteren selv. De paaberaaber sig Jesu Ord Matth. 5, 48. Men et er at skulle blive fuldkommen, et andet er at blive og være det. Paulus forklarer Jesu Ord i Ef. 4. Vi skal alle stræbe mod Fuldkommenhedens Maal, i alle Maader opvokse til Kristum; men er det dermed sa,t, at vi naar det her paa Jorden? Skriften siger noget andet. (Efr. Gal. 3, 2; 1 Joh. 1, 8; Ps. 143, 2; Ord-spr. 24, 16; Rom. 7, 15 — 25 og flere Steder, s. Ef. 64, 6; Dan. 9, 7; 1 Kor. 4, 4; Filip. 3, 12, 13.

6. Methodisterne lærer grundfalskt om Naademid-lerne. Som de reformerte Kirker holder de Daabens og Alterens Sakramenter for blot dyre Tegn. Daaben er et kristeligt Betsjendelses Tegn og et Tegn paa den nye Fødsel eller Gjenfødselen, men den gjenspejler ikke. — Guds Ord er anderledes. (Efr. Jesu Ord til Nikodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg dig: Uden at Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige“ (Joh. 3, 5). Smlg. ogsaa Ef. 5, 26, som Methodisterne i sin Katekismus springer over. Verset lyder dog saaledes: „forat han (Kristus) kunde hellige den (Menigheden), idet han re n s e d e den ved Vand-ba d e t i O r d e t.“ 3 Tit. 3, 5 tales om Gjenfødselens Bad. 1 Petr. 3, 21 lyder saaledes: „Hvis Modbillede Daaben nu frelser os“ o. s. v. Væs ogsaa Gal. 3, 27; Ap. Gj. 2, 28. Efter Guds Ord er altsaa Daaben mere end blot et Tegn, den er et gjenspejlede og frelsende Middel, som vi jo har lært i vor Luthers lille Katekismus, der holder sig strengt til Guds Ord.

Nadveren er ogsaa efter Methodisternes Paastand blot et Tegn, og blot Troen kan gjøre den til noget mere. Kristi Vægene og Blod er ikke tilstede i Nadveren, men i Himmelen. Guds Ord siger just det modsatte, smlg. Math. 26, 26-28; 1 Kor.

10, 16; 11, 27. Den lutheriske Kirke holder sig til Guds Ord. Den ved heller ikke af mere end 3 Naademidler: Ordet, Daaben og Nadveren, holder sig altsaa til Skriften, cfr. 1 Joh. 5, 8. Men Methodisterne, som undervurderer disse Naadens rette og eneste Midler, har opfundet nye just som Katolikerne. De regner til Naademidler: den offentlige Gudstjeneste, Bønnen, Faste, Afholdenhed, Klasseforsamlinger og den kristelige Opbyggelse.

7. De ringeagter Guds Ords Regler og lader Kvinder optræde offentlig med Prædiken. Cfr. 1 Kor. 14, 34. og 1 Tim. 2, 12. Derimod har de indført nye Regler, som de forbyder at ændre; de skal holdes — „ikke af Frygt, men for Samvittighedens Skyld.“ Minder ikke dette om Jesu Ord til Farisæerne, cfr. Mark. 7, 13. — Siden de efter sin Stifter lægger saa afgjørende Vægt paa Mandens umiddelbare Vidnesbyrd i deres Indre og derved omgaar Guds Ord, finder de paa nye Værdomme, ret som det er. De glemmer Apostolens Formaning: „Ingen forføre Eder med forføngelige Ord!“ (Ef. 5, 6) og: „Derjom Nogen taler i Menigheden, han tale som Guds Ord!“ 1 Petr. 4, 11.

Det er nu ikke vor Mening at frakende Methodisterne at Kristendom. Det være langt fra! Der findes oprigtige Kristne i dette Samfund som i andre vildfarende Sekter. Men vi ved, at det er vor Pligt at advare mod Vildfarelsen, hvor den findes. Og vi haaber, at ingen vil fortænke os i, at vi nu har draget frem de falske og farlige Paastande, som Methodisterne lægger saa stor Vægt paa, at de prenter dem ind endog i Bøen, som besøger deres Søndagsskoler.

Nyt Store

med Varer og Priser efter Tiden.

Jeg agter at gjøre min Butik til

det billigste Sted

i

Tacoma.

Jeg sælger

Furniture,

Sengesteder, etc.

Varer sælges paa Afbetaling.

E. C. Oliver,

1202 and 1204 Railroad Str.

Mr. Oliver var før hos F.S. Harmon & Co. Vi anbefaler ham til alle, som ønsker at gjøre Forretning med en ventlig og paalidelig Mand. Hans smukke Butik, Hjørnet af 13th & Rail Road Streets bør ingen gaa forbi, som sætter Pris paa smagsfuldt og billigt Udsyn.

THE LUTHERAN UNIVERSITY HERALD

Udkommer en Gang om Maanedens og
koster forskudsvis

50 CENTS PR. AAR.

ADRESSE:

“THE LUTHERAN UNIVERSITY HERALD,”

California Building, Room 307,

TACOMA, WASH.

Redaktorer: Past. B. Garstad og Past. P. Langseth.

* * *

Subskribentjamlere

faar paa 5 betalende Abbonenter den 6te frit.

Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

PIANOS

••• AND •••

ORGANS.

* * * * *

Wholesale and Retail.

* * * * *

LARGE STOCK, NEW STYLES.

LOW PRICES, EASY TERMS.

D. S. JOHNSON.

—NO. 4, THEATRE BUILDING,—

TACOMA.

Sto og Stovler

til billigste Priser og af bedste Sort
hos

S. Olson, 1912 Jefferson Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of Cost

sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de høje Priser,“ siger S. Olson. Herald anbefaler paa det bedste.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.